

Arrest

nr. 207 924 van 21 augustus 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 19 maart 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 januari 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij op 22 februari 2018 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 maart 2018 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 oktober 2013 dient verzoekster, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, een visumaanvraag type D (lang verblijf) in met het oog op een gezinshereniging. Op 31 januari 2014 wordt de beslissing genomen tot weigering van de afgifte van een visum.

Op 7 juni 2016 dient verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ascendent ten laste, met name in functie van de Nederlandse wettelijke samenwonende partner van haar zoon. Op 27 oktober 2016 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 8 december 2016 dient verzoekster een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ascendent ten laste, met name in functie van de Nederlandse wettelijke samenwonende partner van haar zoon.

Op 7 juni 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest nr. 192 865 van 29 september 2017 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing.

Op 29 januari 2018 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 08.12.2016 werd ingediend door:

Naam: D. (...)

Voornaam: R. (...)

Nationaliteit: Turkije

Geboortedatum: (...).1970

Geboorteplaats: E. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister:² xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:³

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: ‘de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn (...)’

Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Volgende documenten werden voorgelegd:

- kopie paspoort waaruit blijkt dat betrokkene op 24.01.2015 Schengen binnenreisde via Frankrijk*
- loonfiches (Match SA) op naam van de referentiepersoon voor de periode oktober 2016 – april 2017 met bijbehorende arbeidsovereenkomst van bepaalde duur dd. 18.01.2017: echter, uit bijkomende gegevens van het administratieve dossier blijkt dat deze tewerkstelling is stopgezet sedert 30.06.2017. De voorgelegde gegevens betreffende de bestaansmiddelen van de referentiepersoon zijn dan ook niet langer actueel.*
- verklaring ACV dd. 06.03.2017 met betrekking tot de werkloosheidsvergoeding van de echtgenoot van de referentiepersoon (zoon van betrokkene); arbeidsovereenkomst (B. (...) BVBA) dd. 01.04.2017 met bijhorende loonfiche april 2017 op naam van de partner van de referentiepersoon: echter, uit bijkomende gegevens van het administratieve dossier blijkt dat deze tewerkstelling is stopgezet sedert 18.08.2017. De voorgelegde gegevens betreffende de bestaansmiddelen van de partner van de referentiepersoon zijn dan ook niet langer actueel. De partner van de referentiepersoon is op heden tewerkgesteld bij V. T. & I. S. (...) BVBA; van deze tewerkstelling werden echter geen bijkomende documenten (arbeidsovereenkomst, loonfiches, ...) voorgelegd.*

- attesten van armoede dd. 20.11.2012, 25.09.2013 en 03.05.2016 waarin het bestuurshoofd van de wijk Boluca (gemeente Arnavutkoy) verklaart dat betrokkene geen eigendommen, inkomsten heeft of uitkeringen ontvangt en dat zij arm en behoeftig is. Echter, gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring niet kan worden uitgesloten, en er geen overige documenten ter staving van deze verklaring werden voorgelegd, kunnen louter deze attesten niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

- attesten dd. 24.08.2016 en 17.02.2017 waaruit blijkt dat de referentiepersoon en haar partner tot op datum van de attesten geen financiële steun aanvroegen bij het OCMW te Antwerpen; er werd geen attest voorgelegd op naam van betrokkene.

- geldstorting dd. 12.07.2011 vanwege een derde ten gunste van betrokkene

- verzend- en ontvangstbewijzen met betrekking tot stortingen (documenten Garanti / Western Union / PTT) vanwege de zoon van betrokkene ten gunste van betrokkene dd. 29.07.2011 (MTCN8529417596), 27.08.2011/08.09.2011 (MTCN9017593686), 29.09.2011 (MTCN7836754799), 28.10.2011/31.10.2011 (MTCN6284386508), 10.12.2011/14.12.2011 (MTCN6818026911), 17.01.2012/19.01.2012 (MTCN3864469530), 25.02.2012/02.03.2012 (MTCN0729102574), 14.04.2012/17.04.2012 (MTCN0744877602), 28.05.2012/05.06.2012 (MTCN8029257368), 23.06.2012/26.06.2012 (MTCN4143432660), 14.07.2012/17.07.2012 (MTCN5768341493), 11.08.2012/16.08.2012 (MTCN1218447350), 29.09.2012/12.10.2012 (MTCN0318122373), 04.06.2013 (MTCN1558814035), 23.09.2013/27.09.2013 (MTCN4899585768), 09.10.2013 (MTCN3454676825), 13.11.2014 (MTCN9549574979): echter, deze geldstortingen zijn afkomstig van de zoon van betrokkene, niet van de referentiepersoon. Voor zover deze stukken dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat deze onvoldoende recent zijn om aanvaard als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Daarenboven, daar waar de stortingen uit de periode juli 2011 – september 2012 eerder regelmatig zijn, stopt dit na september 2012. Uit 2013 werden er drie stortingen voorgelegd, uit 2014 slechts één, net voor het vertrek van betrokkene uit Turkije. Uit het voorgelegde Turkse reispaspoort op naam van betrokkene blijkt dat ze op 24.01.2015 Schengen binnenreisde via Frankrijk; bij haar eerste aanmelding bij de bevoegde diensten van de stad Antwerpen verklaarde betrokkene dat ze sedert april 2016 in België verblijft. Er werden geen bewijzen voorgelegd uit deze tussenperiode.

- document Turkiye Bankasi dd. 21.10.2014: dit onvertaalde document vermeld enkel de naam van betrokkene

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er er niet werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat betrokkene niet ten laste valt van de Belgische staat, en gelet dat niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert juli 2016 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015).

Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Enig middel: Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het materieel motiveringsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel en schending van art. 40bis Vw.;

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering dienen zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

In casu is de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

Bij het onderzoek van de vraag naar de materiële motivering van de bestreden beslissing moet de Raad onderzoeken of de concrete gegevens van het dossier de vermelde motieven op een deugdelijke wijze onderbouwen (RvS 23 september 2013, nr. 224.862; RvS 13 november 2012, nr. 221.391).

De RvV heeft reeds te kennen gegeven (Arrest RvV nr. 182 882 d.d. 24.02.2017) dat de doelstelling van artikel 3, 2de lid van de RL 2004/35/EG, waarvan art. 40bis Vw. de omzetting vormt, erin bestaat om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de EU te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

Het begrip "ten laste" dient te worden uitgelegd conform de arresten JIA en REYES van het Hof van Justitie.

Er is geen wettelijke bewijsregeling voorhanden zodat de bewijsregeling vrij is.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk en onzorgvuldig genomen wegens de volgende redenen. Verwerende partij heeft de aanvraag afgewezen omdat verzoekster niet onvermogen en ten laste zou zijn van de referentiepersoon in het land van herkomst.

Ook zou ze niet aangetoond hebben niet ten laste te vallen van het OCMW.

Verzoekster verblijft sedert 24.01.2015 in België, hetgeen blijkt uit haar reispas met visum. Vanaf die datum hoefde de referentiepersoon of de zoon van verzoekster geen geld over te maken naar het land van herkomst, omdat ze vanaf dan verzoekster in natura ten laste hadden.

Vóór haar aankomst in België ontving verzoekster 13.500 € via de bank GARANTI.

10.900,00 € werd via Western Union verstuurd.

Er zijn ook gelden verstuurd via TURKIYE BANKASI (2.000,00 €) en PTT (1.000,00 €).

In totaal ontving verzoekster een bedrag van 27.400,00 € in de periode 2011-2014!

Deze bewijzen zijn gekend door verwerende partij (stukken 22-23), minstens in het kader van de eerste procedure voor de RVV heeft verwerende partij hier kennis van kunnen nemen.

Bijgevolg is het niet redelijk te stellen dat de geldverzendingen te weinig of te oud zijn.

Sedert begin 2015 is verzoekster hier, in de periode ervoor ontving ze gemiddeld per jaar 7.000,00 € (d.i. ongeveer 25.000,00 TURKSE LIRA per jaar), hetgeen ruim voldoende is om als ten laste te worden beschouwd.

In 2011 is er veertien keer geld verstuurd.

In 2012 werd er vijftien keer geld verzonden.

In het jaar 2013 drie keer en in 2014 twee keer.

In 2014 was het niet nodig om meer geld te verzenden omdat verzoekster wat geld had gespaard van de jaren ervoor.

Wat betreft het argument dat verzoekster niet aantoonde onvermogen te zijn wenst zij het volgende op te merken.

Volgende attesten werden voorgelegd:

- Attest van armoede d.d. 20.11.2012 met apostille waarin is vermeld dat verzoekster geen onroerende goederen en geen inkomsten heeft. Verwerende partij miskent de bewijskracht van dit document door te stellen dat dit een gesolliciteerd karakter zou hebben. Niets is minder waar! Het attest is afgeleverd door een officiële instantie en voorzien van een apostille. De inhoud ervan kan dus niet in twijfel worden getrokken;

Attest van armoede d.d. 25.09.2013 met apostille waarin is vermeld dat verzoekster geen onroerende goederen en geen inkomsten heeft. Verwerende partij miskent de bewijskracht van dit document door te stellen dat dit een gesolliciteerd karakter zou hebben. Niets is minder waar! Het attest is afgeleverd door een officiële instantie en voorzien van een apostille. De inhoud ervan kan dus niet in twijfel worden getrokken;

Attest van armoede d.d. 03.05.2016 met apostille waarin is vermeld dat verzoekster geen onroerende goederen en geen inkomsten heeft. Verwerende partij miskent de bewijskracht van dit document door te stellen dat dit een gesolliciteerd karakter zou hebben. Niets is minder waar! Het attest is afgeleverd door een officiële instantie en voorzien van een apostille. De inhoud ervan kan dus niet in twijfel worden getrokken;

Vereisen dat verzoekster nog andere bewijzen moet voorleggen over haar behoeftigheid is disproportioneel en kennelijk onredelijk.

Artikel 50, § 1, aanhef en 6°b van het KB van 8.10.1981 luidt als volgt:

"Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken:

b) Elk ander document waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de andere voorwaarden, die zijn voorgeschreven bij art. 40 bis , §2 en §4 van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult."

Verzoekster vraagt zich dan ook af welke andere bewijzen zij nog kon voorleggen?

Het is immers zeer moeilijk een negatief feit aan te tonen. (Arrest RVV nr. 145 103 d.d. 08.05.2015)

Verder wenst verzoekster als volgt te repliceren op het argument dat ze niet zou hebben aangetoond dat ze niet ten laste in van de Belgische Staat.

Omdat de referentiepersoon aangetoond heeft dat zij en haar wettelijke partner voldoende inkomsten heeft en verzoekster sowieso geen recht op OCMW-steun. De attesten van het OCMW zijn aan DVZ verzonden op 04.10.2017. (stuk 4 en stukken 13 t.e.m.16)

Bovendien dient verzoekster geen attest van het OCMW voor te leggen. Dit is in haar geval niet verplicht omdat de referentiepersoon valt onder categorie van artikel 40, §4, eerste lid, 1 ° (en niet 2°) Vw. (zie infra)

De inkomsten van de referentiepersoon en de zoon van verzoekster zijn voldoende om haar ten laste te nemen.

De referentiepersoon heeft een werkloosheidsuitkering (stuk 12), de zoon van verzoekster werkt met een arbeidscontract van onbepaalde tijd en heeft een inkomen van ongeveer 1.800,00 € per maand (stukken 10-11).

Artikel 40bis § 4 lid 2 stelt bovendien dat enkel de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° bedoelde burger van de Unie tevens het bewijs moet leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt. In casu valt de referentiepersoon onder artikel 40, §4, eerste lid, 1° (en niet 2°) Vw., zodat verwerende partij geen voldoende bestaansmiddelen kan eisen van de referentiepersoon. Het middel is gegrond."

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;*
- artikel 62 van de Vreemdelingenwet;*
- de materiële motiveringsplicht;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel;*
- artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.*

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. RvS nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder stelt de verweerder vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (RvS nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Verweerder laat gelden dat de kritiek van de verzoekende partij niet ernstig is. Verzoekende partij heeft op 08.12.2016 een aanvraag gezinshereniging ingediend in hun hoedanigheid van ascendent en dit in toepassing van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;"

Verwerende partij wijst erop dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie terecht werd vastgesteld dat de verzoekende partij dient aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon.

De verweerder laat ter zake gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het ten laste zijn, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

Rechtstreekse bloedverwanten kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze materieel worden ondersteund door hun familielid dat in België verblijft, omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst.

Dit blijkt uit het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423112 van 16 januari 2014), waarin gesteld werd:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als “ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid dient door het bestuur in concreto te worden onderzocht, waarbij dient nagegaan te worden of er sprake is van ‘een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1105, Jia).

Verweerder laat gelden dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht werd geoordeeld dat verzoekende partij in gebreke blijft om op afdoende wijze aan te tonen dat zij ten laste zijn van de referentiepersoon.

Door de verzoekende partij werden o.m. verschillende overschrijvingen overgemaakt vanwege de referentiepersoon aan de verzoekende partij. Verzoekende partij houdt thans voor dat er een bedrag van 27.400,00 euro werd ontvangen in de periode 2011 – 2014, zij sinds begin 2015 hier zou zijn en het in 2014 niet nodig was om meer geld te versturen gezien zij wat geld had gespaard van de jaren ervoor.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft de verzendbewijzen van geld (Garanti, Western Union, Urikeye Bankasi, PTT) onderzocht en heeft vastgesteld dat deze niet afdoende recent zijn.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft terecht afgeleid dat er in de periode juli 2011 – september 2012 regelmatig stortingen werden gedaan doch dit nadien is gestopt. In 2013 zijn slechts drie stortingen gedaan en in 2014 één.

De loutere bewering dat er in 2014 door sparen afdoende was, kan niet worden aangenomen.

Waar verzoekende partij voorhoudt reeds sedert begin 2015 in het Rijk zou zijn, blijkt uit het administratief dossier evenwel dat de datum van inreis België 01.04.2016 is (inlichtingenbulletin A). Verzoekende partij heeft zelf bij haar eerste aanmelding verklaard dat zij sedert april 2016 in België verblijft. Terwijl zij volgens de kopie van het paspoort op 24.01.2015 Frankrijk is binnengekomen, en aldus niet België. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging rekening houdt met de periode tot midden 2016. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging blijft in het ongewisse omtrent deze tussenperiode 2015 – 2016.

Het is ook pas op 07.06.2016 dat de eerste aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie werd ingediend.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie oordeelde geheel terecht dat deze overgemaakte geldstortingen onvoldoende recent zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Verzoekende partij uit kritiek op het gegeven dat de attesten van armoede als gesolliciteerd werden aangemerkt. Volgens haar zou het gaan om een attest van een officiële instantie die voor zien is van een apostille.

Het is evenwel niet omdat het attest uitgaat van een overheid dat de erin vermelde informatie zonder meer correct is. Er wordt melding gemaakt van ‘dit attest van armoede werd op haar verzoek afgeleverd’. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om rekening te houden met het feit dat het attest gesolliciteerd is en aldus niet op de feitelijke en waarachtigheid kan worden getoetst. De apostille doet hieraan geen afbreuk.

“De Raad acht het niet kennelijk onredelijk de verklaring op eer van de referentiepersoon niet te aanvaarden als afdoende bewijs aangezien deze verklaring niet op haar feitelijke en waarachtigheid kan worden getoetst. Het attest van de Marokkaanse overheden vermeldt onderaan uitdrukkelijk dat het werd afgeleverd op basis van de verklaring op eer van verzoekster. Het is niet omdat het attest uitgaat van de overheid dat de erin vermelde informatie zonder meer correct is nu in het attest duidelijk is vermeld dat het enkel werd afgeleverd op basis van de verklaring van verzoekster. De Raad acht het daarom evenmin kennelijk onredelijk om het attest van de Marokkaanse autoriteiten niet te aanvaarden

als afdoende bewijs. In tegenstelling tot verzoeksters bewering in het verzoekschrift wordt het attest niet van valsheid beticht door verweerder.” (R.v.V. nr. nr. 84 818 van 18 juli 2012)

De verzoekende partij uit vervolgens kritiek op de overweging als heeft zij niet aangetoond dat zij niet ten laste viel/valt van de Belgische Staat.

Het feit dat er voor de referentiepersoon en haar echtgenote een attest van het OCMW werd voorgelegd, is niet voldoende: er dient eveneens een attest voor verzoekende partij zelf te worden voorgelegd en dat is niet gebeurd. De verwijzing door verzoekende partij naar de inkomsten van de referentiepersoon en diens echtgenoot is niet dienstig.

Verweerder herhaalt nog dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het ten laste zijn, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. Voormelde overweging kadert dan ook binnen de ruime appreciatiebevoegdheid van de gemachtigde van de Staatssecretaris.

Verweerder benadrukt hieromtrent volledigheidshalve nog dat het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de in casu bestreden beslissing, en ongestaafd voorhoudt dat de referentiepersoon en verzoekende partij geen recht hebben op OCMW-steun, geen afbreuk doet aan de gedegen motivering.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden. Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wordt geheel terecht geoordeeld dat de verzoekende partij niet op afdoende wijze heeft aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste en enige middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat “uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende (blijkt) dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon” waarbij aan de hand van de door verzoekster voorgelegde documenten wordt toegelicht dat verzoekster niet “afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn” er “niet werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel ten laste was van de referentiepersoon”, “er niet blijkt dat betrokkene niet ten laste valt van de Belgische staat” en “dat niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen”.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 40bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 40bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 (...)

§ 2 Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1°

2°

3°

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.”

5°

(...)

§ 3

§ 4 De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, bedoelde burger van de Unie kan zich enkel laten begeleiden of vervoegen door de in § 2, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde familieleden, alsmede door zijn kinderen of door de kinderen van de familieleden bedoeld in 1° en 2° die te zijnen laste zijn, voorzover zij al naargelang het geval voldoen aan de in artikel 41, eerste lid of tweede lid bedoelde voorwaarde.

Het in § 2, eerste lid, 5°, bedoelde familielid moet het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt met name rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat.”

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt niet onder welke voorwaarden een bloedverwant in opgaande lijn kan worden beschouwd als zijnde ‘ten laste’ van de Unieburger die hij vervoegt. Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling ter zake is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert tevens dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoekster het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad slechts een marginale wettigheidstoetsing uit.

Verzoekster uit kritiek op drie motieven, zij meent dat het niet redelijk is te stellen dat de geldverzendingen te laag of te oud zijn, ze meent dat ze wel degelijk heeft aangetoond onvermogen te zijn en ten slotte betwist verzoekster dat ze een attest van het OCMW moest voorleggen.

2.3.2.1. In een eerste onderdeel van het middel uit verzoekster kritiek op het motief inzake de geldstortingen. Zij meent dat het niet redelijk is te stellen dat de bedragen ervan te laag zijn of dat ze niet recent genoeg zijn. Verzoekster werpt op dat zij sedert 24 januari 2015 in België verblijft, hetgeen

blijkt uit haar *“reisпас met visum”*. Verzoekster voert aan dat de referentiepersoon of haar zoon niet langer geld diende over te maken naar het land van herkomst omdat ze vanaf dan verzoekster *“in natura ten laste hadden”*.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende uiteengezet:

“Uit het voorgelegde Turkse reispaspoort op naam van betrokkene blijkt dat ze op 24.01.2015 Schengen binnenreisde via Frankrijk; bij haar eerste aanmelding bij de bevoegde diensten van de stad Antwerpen verklaarde betrokkene dat ze sedert april 2016 in België verblijft. Er werden geen bewijzen voorgelegd uit deze tussenperiode.”

De vaststelling dat *“(u)it het voorgelegde Turkse reispaspoort op naam van betrokkene blijkt dat ze op 24.01.2015 Schengen binnenreisde via Frankrijk”* vindt steun in het administratief dossier. Verzoekster kreeg in Orly (Frankrijk) een stempel. Verzoekster wordt niet bijgetreden waar zij opwerpt dat uit haar paspoort met visum *ipso facto* volgt dat zij sedert 24 januari 2015 in België verblijft.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 7 juni 2016 te Antwerpen de aanvraag indiende voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, en dat ze daarbij een Turks paspoort voorlegde afgeleverd te Antwerpen in april 2016. In het administratief dossier bevindt zich geen enkel stuk van vroegere datum waaruit zou blijken dat verzoekster voor april 2016 in België was.

Verzoekster toont bijgevolg niet aan dat op grond van onjuiste feitelijke gegevens wordt uiteengezet dat *“(u)it het voorgelegde Turkse reispaspoort op naam van betrokkene blijkt dat ze op 24.01.2015 Schengen binnenreisde via Frankrijk”* en dat zij *“bij haar eerste aanmelding bij de bevoegde diensten van de stad Antwerpen verklaarde (...) dat ze sedert april 2016 in België verblijft.”* Verzoekster toont niet aan dat op onjuiste of kennelijk onredelijke wijze wordt vastgesteld dat er *“geen bewijzen (werden) voorgelegd uit deze tussenperiode.”*

Verzoekster stipt aan dat zij voor haar aankomst in België 13.500 euro ontving via de bank Garanti, 10.900 euro via Western Union, 2.000 euro via Turkiye Bankasi en 1.000 euro via PTT. In totaal ontving verzoekster naar eigen zeggen een bedrag van 27.400 euro in de periode van 2011-2014. Zij stipt aan dat de bewijzen hiervan de verwerende partij gekend zijn en het niet redelijk is te stellen dat de geldverzendingen te weinig of te oud zijn. Verzoekster laat gelden dat zij sedert 2015 hier is en zij in de periode ervoor gemiddeld 7.000 euro per jaar ontving, hetgeen ongeveer 25.000 Turkse Lira per jaar is en hetgeen ruim voldoende is om als ten laste te worden beschouwd. Verzoekster laat gelden dat er in 2011 veertien keer geld werd verstuurd, in 2012 vijftien keer, in 2013 drie keer en in 2014 twee keer. Verzoekster laat gelden dat het niet nodig was om meer geld te verzenden omdat zij wat geld had gespaard van de jaren ervoor.

Waar verzoekster laat gelden dat zij sedert 2015 hier is, kan worden verwezen naar hetgeen hierboven werd uiteengezet.

In de bestreden beslissing wordt voorts het volgende uiteengezet:

*“- geldstorting dd. 12.07.2011 vanwege een derde ten gunste van betrokkene
- verzend- en ontvangstbewijzen met betrekking tot stortingen (documenten Garanti / Western Union / PTT) vanwege de zoon van betrokkene ten gunste van betrokkene dd. 29.07.2011 (MTCN8529417596), 27.08.2011/08.09.2011 (MTCN9017593686), 29.09.2011 (MTCN7836754799), 28.10.2011/31.10.2011 (MTCN6284386508), 10.12.2011/14.12.2011 (MTCN6818026911), 17.01.2012/19.01.2012 (MTCN3864469530), 25.02.2012/02.03.2012 (MTCN0729102574), 14.04.2012/17.04.2012 (MTCN0744877602), 28.05.2012/05.06.2012 (MTCN8029257368), 23.06.2012/26.06.2012 (MTCN4143432660), 14.07.2012/17.07.2012 (MTCN5768341493), 11.08.2012/16.08.2012 (MTCN1218447350), 29.09.2012/12.10.2012 (MTCN0318122373), 04.06.2013 (MTCN1558814035), 23.09.2013/27.09.2013 (MTCN4899585768), 09.10.2013 (MTCN3454676825), 13.11.2014 (MTCN9549574979): echter, deze geldstortingen zijn afkomstig van de zoon van betrokkene, niet van de referentiepersoon. Voor zover deze stukken dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat deze onvoldoende recent zijn om aanvaard als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Daarenboven, daar waar de stortingen uit de periode juli 2011 – september 2012 eerder regelmatig zijn, stopt dit na september 2012. Uit 2013 werden er drie stortingen voorgelegd, uit 2014 slechts één, net voor het vertrek van betrokkene uit Turkije. Uit het*

voorgelegde Turkse reispaspoort op naam van betrokkene blijkt dat ze op 24.01.2015 Schengen binnenreisde via Frankrijk; bij haar eerste aanmelding bij de bevoegde diensten van de stad Antwerpen verklaarde betrokkene dat ze sedert april 2016 in België verblijft. Er werden geen bewijzen voorgelegd uit deze tussenperiode.

- document *Turkiye Bankasi* dd. 21.10.2014: dit onvertaalde document vermeld enkel de naam van betrokkene"

Verzoekster laat gelden dat in 2014 twee keer geld aan haar werd overgemaakt. In de bestreden beslissing overweegt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dat in 2014 slechts éénmaal geld aan verzoekster werd overgemaakt. Tevens wordt in de bestreden beslissing over het "*document Türkiye Bankasi* dd. 21.10.2014" uiteengezet dat "*dit onvertaalde document (...) enkel de naam van betrokkene (vermeld)*". Verzoekster betwist niet dat zij dit document onvertaald heeft voorgelegd aan het bestuur. Zij toont bijgevolg niet aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft uiteengezet dat "*uit 2014 slechts één (storting werd voorgelegd), net voor het vertrek van betrokkene uit Turkije.*"

Waar verzoekster opwerpt dat het niet nodig was om in het jaar 2014, voorafgaand aan haar vertrek uit Turkije meer geld over te maken omdat zij in de jaren ervoor geld had opgespaard, wordt erop gewezen dat zij zich beperkt tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs.

Verzoekster geeft echter geen uitleg over het feit dat haar in de periode januari 2015 - april 2016 geen geld werd overgemaakt. Zij stelt sinds januari 2015 in België in te wonen bij haar zoon en diens partner, maar uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zij zich pas in april 2016 in België kenbaar heeft gemaakt. Verzoeksters bewering dat zij van januari 2015 tot april 2016 inwoonde bij haar zoon en zijn partner en dat zij haar "*in natura ten laste hadden*" is een loutere bewering die niet gestaafd wordt. Bijgevolg is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te stellen dat er geen bewijzen werden voorgelegd voor deze tussenperiode en dat deze bewijzen daarom onvoldoende recent zijn. Deze bewijzen dateren immers van anderhalf jaar voor de aanvraag.

Verzoekster maakt bijgevolg niet aannemelijk dat op kennelijk onredelijke wijze wordt uiteengezet dat de door haar voorgelegde stukken "*onvoldoende recent zijn om aanvaard (te worden) als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging*".

2.3.2.2. In een tweede onderdeel van het enig middel bekritiseert verzoekster het motief dat zij niet aantoonde onvermogen te zijn. Verzoekster werpt op dat zij attesten van armoede op datum van 20 november 2012, 25 september 2013 en 3 mei 2016 heeft voorgelegd, waarin telkens wordt vermeld dat zij geen onroerende goederen en geen inkomsten heeft. Verzoekster werpt op dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de bewijskracht van dit document miskent door te stellen dat dit een gesolliciteerd karakter zou hebben. Verzoekster laat gelden dat niets minder waar is. Verzoekster voert aan dat het attest werd afgeleverd door een officiële instantie en voorzien is van een apostille, zodat de inhoud ervan dus niet in twijfel kan worden getrokken. Verzoekster stelt dat het disproportioneel en kennelijk onredelijk is om van haar te verwachten dat zij nog andere bewijzen moet voorleggen over haar behoefte. Verzoekster verwijst naar artikel 50 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en stelt zichzelf de vraag welke andere bewijzen zij nog kon voorleggen. Zij stipt aan dat het zeer moeilijk is om een negatief feit aan te tonen.

Met betrekking tot "*attesten van armoede dd. 20.11.2012, 25.09.2013 en 03.05.2016*" wordt in de bestreden beslissing het volgende uiteengezet:

"Volgende documenten werden voorgelegd:

(...)

- attesten van armoede dd. 20.11.2012, 25.09.2013 en 03.05.2016 waarin het bestuurshoofd van de wijk Boluca (gemeente Arnavutkoy) verklaart dat betrokkene geen eigendommen, inkomsten heeft of uitkeringen ontvangt en dat zij arm en behoeftig is. Echter, gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring niet kan worden uitgesloten, en er geen overige documenten ter staving van deze verklaring werden voorgelegd, kunnen louter deze attesten niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene."

Daargelaten de vraag naar de geldigheid van dit motief, wordt opgemerkt dat uit punt 2.3.2.1. van dit arrest blijkt dat verzoekster er hoe dan ook niet in slaagt om het motief dat *“er niet werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel ten laste was van de referentiepersoon”* zodat *“uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende (blijkt) dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon”* te ontcrachten of te weerleggen.

2.3.2.3. In een derde onderdeel uit verzoekster kritiek op het motief dat niet werd aangetoond dat zij niet ten laste zou vallen van de Belgische Staat. Zij voert hiertegen aan dat de referentiepersoon en zijn wettelijk samenwoonde partner – dit is verzoeksters zoon – hebben aangetoond voldoende inkomsten te hebben en zichzelf sowieso geen recht heeft op OCMW-steun.

Verzoekster laat gelden dat de inkomsten van haar zoon voldoende zijn om haar ten laste te nemen en werpt op dat hij een arbeidscontract van onbepaalde duur heeft en een inkomen van ongeveer 1.800 euro per maand (zie stukkenbundel verzoekster, stukken 10-11). Tevens werpt verzoekster op dat de referentiepersoon werkloosheidsuitkering geniet. Voorts werpt verzoekster op dat zij geen attest van het OCMW diende voor te leggen, omdat de referentiepersoon een werknemer of werkzoekende is en geen beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Ten slotte stelt verzoekster dat de verwerende partij *“geen voldoende bestaansmiddelen kan eisen van de referentiepersoon”*.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende uiteengezet:

“Volgende documenten werden voorgelegd:

(...)

- loonfiches (Match SA) op naam van de referentiepersoon voor de periode oktober 2016 – april 2017 met bijbehorende arbeidsovereenkomst van bepaalde duur dd. 18.01.2017: echter, uit bijkomende gegevens van het administratieve dossier blijkt dat deze tewerkstelling is stopgezet sedert 30.06.2017. De voorgelegde gegevens betreffende de bestaansmiddelen van de referentiepersoon zijn dan ook niet langer actueel.

- verklaring ACV dd. 06.03.2017 met betrekking tot de werkloosheidsvergoeding van de echtgenoot van de referentiepersoon (zoon van betrokkene); arbeidsovereenkomst (B. (...) BVBA) dd. 01.04.2017 met bijhorende loonfiche april 2017 op naam van de partner van de referentiepersoon: echter, uit bijkomende gegevens van het administratieve dossier blijkt dat deze tewerkstelling is stopgezet sedert 18.08.2017. De voorgelegde gegevens betreffende de bestaansmiddelen van de partner van de referentiepersoon zijn dan ook niet langer actueel. De partner van de referentiepersoon is op heden tewerkgesteld bij V. T. & I. S. (...) BVBA; van deze tewerkstelling werden echter geen bijkomende documenten (arbeidsovereenkomst, loonfiches, ...) voorgelegd.”

En

“- attesten dd. 24.08.2016 en 17.02.2017 waaruit blijkt dat de referentiepersoon en haar partner tot op datum van de attesten geen financiële steun aanvroegen bij het OCMW te Antwerpen; er werd geen attest voorgelegd op naam van betrokkene.”

En

“Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er er niet werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat betrokkene niet ten laste valt van de Belgische staat, en gelet dat niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.”

Verzoekster betwist niet dat zij geen attest heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zij geen steun aanvroeg bij het OCMW. Uit haar aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) van 8 december 2016 blijkt dat verzoekster werd verzocht om de volgende documenten voor te leggen *“(...) attest niet ten laste OCMW voor aanvrager en referentiepersoon (...)”*. Zoals reeds gesteld onder punt 2.3.2 van dit arrest is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden vrij omdat er geen wettelijke bewijsregeling is. Het stond de verwerende partij dus vrij om dit document op te vragen aan verzoekster, omdat verzoekster moet bewijzen “ten laste” te zijn van de referentiepersoon

en vb. niet van het OCMW. Verzoekster was dus inderdaad niet verplicht om dit stuk voor te leggen maar niet om de reden die zij voorhoudt in het middel. Alleszins toont verzoekster niet aan waarom het voorleggen van zo'n stuk geen indicatie zou kunnen zijn dat zij wel ten laste valt van de referentiepersoon.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat gesteld wordt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon onvoldoende zijn, enkel dat deze bestaansmiddelen niet actueel zijn omdat de tewerkstelling inmiddels werd stopgezet. Verzoeksters kritiek dat geen voldoende bestaansmiddelen kunnen geëist worden van de referentiepersoon omdat deze een werknemer/werkloze is en geen beschikker van voldoende bestaansmiddelen, doet bijgevolg niet ter zake.

2.3.2.4. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

2.3.4. Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig augustus tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET